

Alguns textos d'Àlvar del Portillo

Us oferim alguns textos d'Àlvar del Portillo, procedents de fonts diverses i publicats dins el llibre "Orar. Como sal y como luz". En concret, de l'apartat sobre la humilitat.

28/03/2014

Punt 99

Regnare Christum volumus! Volem que Crist regni! Per aconseguir-ho, abans ha de regnar al cor de cadascú. Per això us aconsello (...) que us

oblideu de vosaltres mateixos, que procureu servir els altres, l'Església, a través de la vostra tasca enmig del món. Perquè llavors el cor es buidarà del jo, i Déu no trobarà cap obstacle per omplir-lo segons aquella mesura bona, atapeïda i ben satisfeta fins que vessi (*Lc 6, 38*). Quan es fa el buit en un recipient, només cal obrir l'escletxa més petita perquè hi penetri l'aire. El buit atreu, com la humilitat reclama la misericòrdia divina. Si traiem allò que fa nosa, el Senyor entrarà dolçament i impetuosa. (Carta pastoral, 1-VI-1976)

Punt 100

«Si em demaneu què és el més essencial en la religió i en la disciplina de Jesucrist –va escriure sant Agustí–, us respondré: el primer és la humilitat, el segon, la humilitat, i el tercer, la humilitat» (*Epístola 118, 22*). I això és així perquè «la

humilitat és on reposa la caritat» (*La santa virginitat* 51): sense humilitat no hi ha caritat ni cap altre virtut i, per tant , és impossible que hi hagi vida cristiana veritable.

Santa Teresa de Jesús afirmava que «la humilitat és caminar en veritat» (*Las Moradas* VI, 10), és a dir, caminar constantment en la realitat d'allò que som. I què som cada un de nosaltres? Homes i dones corrents, amb defectes, com totes les persones, però plens també d'ambicions nobles, de desitjos de santedat, que el Senyor posa i fomenta en les nostres ànimes; pobres criatures que coneixen els seus límits personals i que, al mateix temps, són conscients que Déu s'ha dignat utilitzar-los com a instruments per estendre les seves accions d'amor al món, en tots els quefers nobles, en totes les situacions honrades de la societat, arribant a tots els pobladors d'aquesta beneïda

terra nostra. (Carta pastoral, 1-VIII-1989)

Punt 101

No permeteu que la supèrbia us enganyi. Al costat del convenciment de que personalment no valem res, moltes vegades ens busquem de seguida a nosaltres mateixos: parlo d'una experiència que ens afligeix a tots. Buscar-se a un mateix –malgrat que no som res–, en comptes de cercar la glòria de Déu, resulta absurd. I per desgràcia, en aquesta situació romanen molts membres de l'Església: no l'Església, que és santa, sense màcula, sense taca ni arruga. Hi ha pobres ignorants, encara que es creuen personatges, que pretenen posar a Déu en un racó, perquè els molesta, i amb gosadia increïble, afirmen que l'Església no ha de ser teocèntrica, sinó antropocèntrica. Es deixen arrossegar pel pecat més greu: substituir Déu per l'home. Déu,

com una cosa inservible, a una cantonada. I l'home, llançat a la cerca d'una glòria –que, encara que en el cas dels genis durés segles, sempre seria efímera–, per a sí mateix. Estremeix pensar fins a quin extrem porta la bogeria de la supèrbia. (Carta pastoral, 30-IX-1975, n. 52)

Punt 102

[La humilitat] no consisteix en actituds exteriors, superficials; és quelcom molt íntim, profundament radicat en l'ànima. Es manifesta en el convenciment profund i sincer que no som millors que els altres i, a la vegada, en la certesa ferma que hem estat convocats específicament per Déu per servir enmig de les diferents situacions de cada moment i portar-li moltes ànimes. Aquesta seguretat ens omple d'optimisme, alhora que ens impulsa a donar tota la glòria a la Santíssima Trinitat, sense buscar res

per a nosaltres mateixos, i ens
empeny a interessar-nos pels qui ens
envolten. (Carta pastoral, 1-VIII-1989)

Punt 103

Mireu la donzella de Natzaret.
Convençuda de la seva petitesa, res
no la distreu de Déu; manté el cor en
vetlla, s'afanya en cada moment a
lloar i adorar al qui, des de
l'eternitat, l'ha mirada amb
predilecció i l'ha escollida per a una
missió excelsa. L'ànima es bolca en
un càntic de lloança: *Magnificat
anima mea Dominum!* (Lc 1, 46).

La decisió de perseverar, amb la
nostra Mare, en recolliment
d'adoració i d'acció de gràcies,
exigeix que ens entestem a gravar en
l'ànima la gran lliçó d'humilitat que
flueix de la vida sencera de Maria
Santíssima. Només qui adquireix el
ple convenciment que és poca cosa,
es torna idoni per adorar Déu,
perquè els qui s'omplen d'ells

mateixos, acaben adorant el propi jo o el fals déu que fabriquen les seves passions. (Carta pastoral, 2-II-1979, n. 22)

Punt 104

L'enemic capital de la fidelitat a Déu és la supèrbia. Amb aquest gran pecat (...) apareix marcat el cap del Maligne, que només cerca obcecar el nostre, per tal de confondre'ns sobre qui som i com som: sereu com déus (*Gn 3,5*), ens suggereix falaçment, amb diferents matisos, amb la seva proposta ancestral. La humilitat de santa Maria, en la qual es compleix la profunda abnegació del Fill de Déu – *semetipsum exinanivit, formam servi accipiens!* (*Fl 2,7*), s'anorreà fins a prendre la condició d'esclau–, aixafa el cap orgullós de la serp infernal. (Carta pastoral, 2-II-1979, n. 22)

Punt 105

[La humilitat] és virtut eminentment positiva, ja que ens dóna una visió real d'allò que valem davant de Déu: ens porta a reconèixer la grandesa infinita del nostre Creador i la petitesa que ens correspon com a criatures, la buidor i bogeria que suposa el pecat i, a la vegada, les riqueses que el nostre Pare Déu ha dipositat en nosaltres en fer-nos fills seus mitjançant la gràcia. La humilitat «és la virtut que ens ajuda a conèixer, simultàniament, la nostra misèria i la nostra grandesa» (AdD 94), responent plenament a aquella aspiració profunda de l'ànima, que sant Agustí resumia així: « *noverim me, noverim te, nec aliquid cupiam nisi te* » (*Soliloquis* I, 1), que em conegui, Senyor, i que et conegui, i que no desitgi res més que només a tu. (Carta pastoral, 1-V-1990)

Punt 106

En ensopegar amb la nostra debilitat, no ens envairà el desànim, cosa que seria illògica: allò natural és prorrompre en un càntic d'acció de gràcies, en adonar-nos millor que si Déu ens ha escollit és perquè ens ha estimat amb amor de predilecció, sense cap mèrit per la nostra part. Davant l'evidència de la nostra petitesa, persuadim-nos, quan la notem, que el Senyor ens illumina amb llums més potents, més misericordioses, perquè mirem millor els racons de la nostra ànima. Ens esforçarem llavors, no amb desànim –fruit de la supèrbia–, sinó amb humil agraïment, a tallar, a corregir, a modificar, i farem fora tanta brutícia. (Carta pastoral, 30-IX-1975, n. 53)

Punt 107

La humilitat, que Satanàs no pot entendre, va ser la gran traça divina per vèncer la supèrbia del diable. El

dimoni potser esperava una entrada triomfant del Fill de Déu al món. I no va ser així. Va entrar per la porta de la humilitat, Maria, i humilment va viure amb la seva Mare i amb Josep i, més tard, amb els deixebles. (Carta pastoral, 2-II-1979, n. 24)

Punt 108

L'explosió de santedat que el Senyor desitja, es tradueix en créixer en humilitat. A més humilitat, més santedat. (Carta pastoral, 1-V-1990)